

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 606/2016
31.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Х., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Х., адвоката И.Ч., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Чачку Кв бр. 120/16 од 23.03.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 31/2016 од 30.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Х., адвоката И.Ч., поднет против правноснажних решења Основног суда у Чачку Кв бр. 120/16 од 23.03.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 31/2016 од 30.03.2016. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Чачку Кв бр. 120/16 од 23.03.2016. године, против окривљеног Н.Х. из К., одређен је притвор на основу члана 498. став 1. у вези члана 211. став 1. тачка 1. ЗКП, те је одређено да се исти има рачунати од дана лишења слободе окривљеног те да по том решењу може трајати најдуже 30 дана.

Решењем Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 31/2016 од 30.03.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Н.Х. изјављена против првостепеног решења.

Бранилац окривљеног Н.Х., адвокат И.Ч., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведена решења укине.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. ЗКП, одржао седницу већа, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Х. је недозвољен.

Бранилац окривљеног Н.Х. у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени странац и држављанин ... где се налази његово једино пребивалиште у К. на коју адресу Основни суд у Чачку окривљеном никада није доставио позив за суђење, те да је натачан навод изнет у побијаном првостепеном решењу да окривљени има пребивалиште у Б. на адреси у ..., због чега, према наводима захтева, у конкретном случају није било законског основа за одређивање притвора окривљеном применом члана 498. став 1. у вези члана 211. став 1. тачка 1) ЗКП. У вези са тим бранилац у захтеву истиче да суд, имајући у виду да је окривљени страни држављанин, није поступио у складу са чланом 249. став 1. ЗКП, који регулише достављање писмена у иностранству, с обзиром на то да у списима предмета уопште нема доказа да је покушана достава позива окривљеном за главни претрес на познату адресу у месту К. у Б. нити да је првостепени суд доставио позив односно било какво друго обавештење браниоцу окривљеног, који је за то био овлашћен од стране окривљеног, те да је следствено томе, побијаним правноснажним решењима повређена и одредба члана 249. став 2. ЗКП. Како суд уопште није позивао окривљеног на његову адресу пребивалишта у Б., то је, према ставу браниоца, побијаним правноснажним решењима повређена одредба члана 33. Уговора Србије и Црне Горе и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 24.02.2005. године („Службени лист СЦГ“ бр. 6/2005), односно Уговора између Републике Србије и Босне и Херцеговине о изменама и допунама Уговора између Србије и Црне Горе и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 26.02.2010. године којом одредбом је прописано да се окривљеном не сме изрећи санкција ни онда када се не одазове позиву.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 498. став 1, члана 211. став 1. тачка 1) и члана 249. став 1. и став 2. ЗКП, као ни због повреде одредбе члана 33. Уговора Србије и Црне Горе и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 24.02.2005. године односно Уговора између Републике Србије и Босне и Херцеговине о изменама и допунама Уговора између Србије и Црне Горе и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 26.02.2010. године, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Н.Х. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.